

strøget over Haaret fra Morgen til Aften, uden at hun havde faaet anden Skade deraf end et lidt behagelystent Væsen og et lille Hang til Kælenskab. »Normalpigebarnet« kaldte Faderen hende, fordi hun ingensinde havde givet Anledning til nogen Art Bekymring, aldrig blev bragt ud af sin Sindslige vægt, aldrig havde saa meget som haft ondt i en Tand. Ikke des mindre var hun netop »Uroen« i det Salomonske Hjem, altid paa Farten, den halve Dag i Overtøj. Hendes Sangtriller lød gennem Stuerne og meldte ti Gange om Dagen hendes Hjemkomst. Og hørte man Latter og smaa Hvin oppe fra Pigebørnenes Sovekamre og bagefter en Række dumpe Lyd af Trin henover Loftet, kunde man være sikker paa, at det var Nanny, der havde været i Bad og nu i hvidt Gevandt og med udslaaet Haar dansede Tarantella for sine Søstre.

Dog, endnu ét uroligt Hoved var der i Huset eller viste sig i hvert Fald daglig dér; det var Onkel Heinrich, Fru Salomons Broder. Den lille, grimme Mand dannede ikke alene med Hensyn til det ydre en mærkelig Modsætning til Søsteren men var i et og alt et Vidnesbyrd om den Uregelmæssighed, hvormed Egenskaber nedarves i de jødiske Slægter. Hr. Delft var Ungkarl og kaldte sig Direktør. I sin Ungdom havde han begaaet en lille »Uagtsomhed« med en Pengeforsendelse, hvorefter han i en lang Række Aar havde ført en æventyrligt omflakkende Tilværelse